C/2026/2836

2026.5.26.

A Bizottság közleménye

Iránymutatás a víz-keretirányelv végrehajtásáról új projektek és meglévő tevékenységek engedélyezése során, különös tekintettel a bányászati ágazatra

(EGT-vonatkozású szöveg)

(C/2026/2836)

Bevezetés

A RESourceEU cselekvési tervben ([1]) a Bizottság kötelezettséget vállalt arra, hogy „*útmutató dokumentumot [adjon ki], hogy lehetővé tegye a környezetvédelmi engedélyezésről szóló uniós jog egyszerűbb és összehangoltabb végrehajtását a tagállamokban, a bányászati ágazattal kapcsolatos szempontokat is beleértve*”. Ezen iránymutatás célja, hogy segítsen csökkenteni a víz-keretirányelvből ([2]) eredő környezeti vizsgálatok elvégzéséhez szükséges eljárásokkal és értékelési kritériumokkal kapcsolatos bizonytalanságokat.

E kezdeményezés célja Európa általános rezilienciájának támogatása a vízpolitika erős és egyértelmű szabályozási kerete, a vízügyi rezilienciára vonatkozó európai stratégia, valamint a fosszilis tüzelőanyagoktól és az energetikai átállás felgyorsításához szükséges kritikus fontosságú nyersanyagok behozatalától való függőség csökkentésére irányuló célkitűzésünk alapján. Napjainkban a víz-keretirányelv tagállamokon belüli és tagállamok közötti következetlen végrehajtása hatással van a vízgazdálkodás rezilienciájára, valamint a költségekre és az engedély megszerzésének valószínűségére, amelyek a beruházási döntések alapjául szolgáló kulcsfontosságú megfontolások, különösen a kritikus fontosságú nyersanyagokról szóló rendeletben ([3]) meghatározott kritikus fontosságú nyersanyagok ágazatában ([4]).

A fenti kihívások kezelése érdekében ez az iránymutatás a víz-keretirányelv és annak két egyedi irányelve ([5]), a felszín alatti vizekről szóló irányelv és a legutóbb az (EU) 2026/805 irányelvvel ([6]) módosított, környezetminőségi előírásokról szóló irányelv ([7]) azon rendelkezéseit vizsgálja, amelyek az új projektek vagy tevékenységek engedélyezését szabályozzák.

Ez az útmutató dokumentum az Európai Unió Bíróságának az uniós jog értelmezésére vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatán alapul, amely szerint az értelmezéshez nemcsak a rendelkezés szövegét, hanem szövegkörnyezetét, és annak a jogi aktusnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi ([8]).

Ez az útmutató dokumentum nem helyettesíti, egészíti ki vagy módosítja a szóban forgó jogszabály rendelkezéseit, amelyek önmagukban állapítják meg az alkalmazandó jogi kötelezettségeket. Nem elszigetelten kell vizsgálni, hanem a vonatkozó jogszabályokkal összefüggésben kell értelmezni, és nem minősül önálló hivatkozásnak. Kizárólag az Európai Unió Bírósága illetékes az uniós jog jogilag kötelező érvényű értelmezésére.

([1]) COM(2025) 945 final, RESourceEU cselekvési terv: A kritikus fontosságú nyersanyagokra vonatkozó stratégiánk felgyorsítása az új helyzethez való alkalmazkodás érdekében.

([2]) Az Európai Parlament és a Tanács 2000/60/EK irányelve (2000. október 23.) a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról (HL L 327., 2000.12.22., 1. o.).

([3]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1252 rendelete (2024. április 11.) a kritikus fontosságú nyersanyagokkal való biztonságos és fenntartható ellátást biztosító keret létrehozásáról és a 168/2013/EU, az (EU) 2018/858, az (EU) 2018/1724 és az (EU) 2019/1020 rendelet módosításáról (HL L, 2024/1252, 2024.5.3.).

([4]) SWD(2023) 161 final hatásvizsgálati jelentés, amely a következő dokumentumot kíséri: Javaslat – Az Európai Parlament és a Tanács rendelete a kritikus fontosságú nyersanyagok biztonságos és fenntartható ellátását biztosító keret létrehozásáról, valamint a 168/2013/EU, az (EU) 2018/858, az (EU) 2018/1724 és az (EU) 2019/1020 rendelet módosításáról.

([5]) ([5]) Az Európai Parlament és a Tanács 2006/118/EK irányelve (2006. december 12.) a felszín alatti vizek szennyezés és állapotromlás elleni védelméről (HL L 372., 2006.12.27., 19. o.).

([6]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2026/805 irányelve (2026. március 30.) a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló 2000/60/EK irányelv, a felszín alatti vizek szennyezés és állapotromlás elleni védelméről szóló 2006/118/EK irányelv és a vízpolitika területén a környezetminőségi előírásokról szóló 2008/105/EK irányelv módosításáról (HL L, 2026/805, 2026.4.20., 1. o.). Amennyiben a közelmúltbeli módosítások megváltoztatták a meglévő rendelkezéseket, csak az új rendelkezések kerülnek megvitatásra, bár a tagállamoknak csak 2027 decemberéig kell átültetniük azokat.

([7]) ([6]) Az Európai Parlament és a Tanács 2008/105/EK irányelve (2008. december 16.) a vízpolitika területén a környezetminőségi előírásokról (HL L 348., 2008.12.24., 84. o.).

([8]) A Bíróság ítélete, Krone-Verlag, C-65/20, ECLI:EU:C:2021:471, 25. pont.

Ezen iránymutatás célja, hogy csökkentse a víz-keretirányelvből eredő környezeti vizsgálat elvégzéséhez szükséges lényeges elemekkel és eljárásokkal kapcsolatos bizonytalanságokat. Megvizsgálja továbbá azokat a meglévő rendelkezéseket, amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy alacsonyabb környezetvédelmi célkitűzéseket határozzanak meg, amennyiben nincsenek megvalósítható intézkedések a víz jó állapotának elérésére (azaz nincsenek intézkedések a helyzet javítására), vagy ha a jó állapot csak aránytalan költségek árán érhető el. Ez különösen fontos a meglévő létesítmények vagy tevékenységek engedélyeinek megújítása tekintetében. Emellett a víz-keretirányelv, a környezetminőségi előírásokról szóló irányelv és a felszín alatti vizekről szóló irányelv legutóbbi módosításai további mentességi lehetőségeket vezetnek be, amelyekre vonatkozóan helyénvaló további iránymutatást nyújtani a tagállamok közötti harmonizált végrehajtás biztosítása érdekében.

A Bizottság együtt fog működni a tagállamokkal, különösen a víz-keretirányelv végrehajtására vonatkozó közös végrehajtási stratégia (CIS) keretében, például a korábban elfogadott CIS-iránymutatások ([9]) felülvizsgálata céljából, valamint a strukturált vízügyi párbeszédek keretében, hogy előmozdítsa a víz-keretirányelvvel kapcsolatos értékelések hatékonyabb és összehasonlíthatóbb végrehajtását a kritikus fontosságú nyersanyagokkal kapcsolatos projektek engedélyezésével összefüggésben.

Ugyanezek a bizottsági értelmezések értelemszerűen más projektekre vagy tevékenységekre is alkalmazhatók, beleértve a III. megújulóenergia-irányelv ([10]), a csipekről szóló európai jogszabály ([11]) vagy a nettó zéró iparról szóló rendelet ([12]) keretében támogatott stratégiai ágazatokhoz kapcsolódó projekteket vagy tevékenységeket is.

Az iránymutatás kiegészíti az engedélyezés felgyorsítására irányuló, folyamatban lévő bizottsági erőfeszítéseket, többek között a környezeti vizsgálatok felgyorsításáról szóló rendeletre irányuló közelmúltbeli javaslatot ([13]), amely egyszerűsített és gyorsított eljárásokat javasol, beleértve az egyedüli kapcsolattartó pontokat, a digitalizációt és a gyorsabb eljárásokat, valamint a stratégiai ágazatok esetében a kiemelkedően fontos közérdekre, a hallgatólagos megállapodásra és a vitarendezésre vonatkozó rendelkezéseket.

Bár a víz-keretirányelv négy különböző fogalommeghatározást határoz meg az „állapotra” vonatkozóan, azaz a felszíni vizek *ökológiai* és *kémiai* állapotát, valamint a felszín alatti vizek *mennyiségi* és *kémiai* állapotát, az iránymutatás mind a felszíni, mind a felszín alatti vizek kémiai állapotára összpontosít, mivel a legtöbb nehézség a kémiai állapotot esetlegesen befolyásoló projektekkel kapcsolatban merült fel.

Az iránymutatás nyolc kérdés köré szerveződik, amelyek az érdekelt felek által az új engedélyek vagy a meglévő engedélyek megújítása iránti kérelmekkel összefüggésben jelentett nehézségekre épülnek. Céljuk, hogy a víz-keretirányelvben, a felszín alatti vizekről szóló irányelvben és a környezetminőségi előírásokról szóló irányelvben meghatározott különböző rendelkezések értelmezésén alapuló megoldásokat kínáljanak. Az iránymutatás kifejti különösen a kémiai állapot és annak lehetséges romlásának értékelése során a tagállamok számára meglévő rugalmassági mechanizmusokat, hangsúlyozva, hogy a víz-keretirányelv célkitűzéseit a víztest egészének szintjén kell elérni. E tekintetben kiemeli, hogy a környezetminőségi előírásokról szóló irányelv elismeri, hogy előfordulhat, hogy egyes bányászati vagy ipari tevékenységek esetében nem lehetséges a jogszabályokban meghatározott környezetminőségi előírás (EQS) alá csökkenteni a kibocsátott szennyvízben lévő egy vagy több szennyező anyag koncentrációját, ami a kibocsátás helyének közelében a jelenlegi szennyezési koncentrációk túllépéséhez vezet. A környezetminőségi előírásokról szóló irányelv ezért előírja olyan „keveredési zónák” kijelölését, amelyeken belül az adott kibocsátási ponttól származó szennyező anyagra vonatkozó EQS túllépése elfogadható, feltéve, hogy a víztest egésze megfelel az EQS-nek. Az iránymutatás azt is hangsúlyozza, hogy a minőségi előírások meghatározásakor vagy a megfelelés értékelésekor figyelembe kell venni a természetes háttérkoncentrációkat és a biológiai hasznosíthatóságot annak elkerülése érdekében, hogy szükségtelenül szigorú minőségi előírásokat határozzanak meg, és biztosítsák a megfelelés megfelelő értékelését.

Emellett az iránymutatás ismerteti a víz-keretirányelv szerinti, engedélyezéssel kapcsolatos követelményeket, a 4. cikk (7) bekezdése szerinti meglévő rugalmassági mechanizmusokat, valamint az újonnan bevezetett 4. cikk (7a) és (7b) bekezdését, amelyeket a tagállamok felhasználhatnak olyan projektek engedélyezésére, amelyek egy víztest állapotának romlásához vezethetnek. A dokumentum kifejti, hogy ezek a rugalmassági mechanizmusok hogyan alkalmazhatók a bányászati és fémfeldolgozási projektek megkönnyítésére, többek között a közvetett kémiai romlás tekintetében, ugyanakkor megismétli, hogy a víz-keretirányelv nem értelmezhető úgy, mintha lehetővé tenné a víztest kémiai állapotának romlását a szennyező anyagok közvetlen kibocsátása miatt.

([9]) Víz-keretirányelv – Könyvtár.

([10]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2023/2413 irányelve (2023. október 18.) az (EU) 2018/2001 irányelvnek, az (EU) 2018/1999 rendeletnek és a 98/70/EK irányelvnek a megújuló energiaforrásokból előállított energia előmozdítása tekintetében történő módosításáról, valamint az (EU) 2015/652 tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 2023/2413., 2023.10.31.).

([11]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2023/1781 rendelete (2023. szeptember 13.) az Európa félvezető-ökoszisztémájának megerősítését célzó intézkedési keret létrehozásáról és az (EU) 2021/694 rendelet módosításáról (HL L 229., 2023.9.18., 1. o.).

([12]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1735 rendelete (2024. június 13.) a „nettó zéró” technológiák európai gyártási ökoszisztémájának megerősítését célzó intézkedési keret létrehozásáról és az (EU) 2018/1724 rendelet módosításáról (HL L, 2024/1735., 2024.6.28.).

([13]) Javaslat – Az Európai Parlament és a Tanács rendelete a környezeti vizsgálatok felgyorsításáról (COM/2025/984 final).

Végezetül az iránymutatás kifejti, hogy a meglévő tevékenységek, köztük a bányászati tevékenységek esetében az engedélyek felülvizsgálatakor más mentességek is alkalmazhatók. Ez azt jelenti, hogy a 2027 utáni időszak meghosszabbítása (amennyiben azt a természeti feltételek indokolják) és a 2027 utáni időszak tekintetében bizonyos feltételek mellett alacsonyabb környezetvédelmi célkitűzések határozhatók meg a 4. cikk (4) és (5) bekezdésével összhangban.

Az iránymutatás a következő nyolc kérdés köré épül:

1. Hogyan történik a kémiai állapot értékelése az állapotromlás megakadályozása tekintetében?

2. Hogyan azonosítják a tagállamok a felszíni vizekre vonatkozó vízgyűjtő-specifikus szennyező anyagokat és a felszín alatti vizekre vonatkozó országos jelentőségű szennyező anyagokat?

3. Hogyan lehet figyelembe venni a természetes háttér-koncentrációkat és a biológiai hasznosíthatóságot a környezet-minőségi előírások (EQS) meghatározásakor vagy a megfelelés értékelésekor?

4. Hogyan segítheti elő a keveredési zónák kijelölése az engedélyezést anélkül, hogy veszélyeztetné az irányelv általános célkitűzésének elérését?

5. Mit ír elő a víz-keretirányelv az engedélyezés tekintetében?

6. Milyen rugalmassági mechanizmusokat irányoz elő az irányelv a fenntartható gazdasági fejlődéssel kapcsolatos új tevékenységek befogadása érdekében?

7. Melyek a közelmúltban bevezetett új mentességek, és hogyan segíthetik a bányászati és fémfeldolgozó ágazatot?

8. Milyen egyéb rugalmassági mechanizmusok léteznek a víz-keretirányelvben a meglévő tevékenységekre és létesítményekre vonatkozó engedélyek megújításának/meghosszabbításának lehetővé tétele érdekében?

1. **Hogyan történik a kémiai állapot értékelése az állapotromlás megakadályozása tekintetében?**

Jogi rendelkezések és az Európai Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlata:

a 2. cikk (10) bekezdése és a 2. cikk (12) bekezdése; a 2. cikk (24) bekezdése és a 2. cikk (25) bekezdése; a 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának i. alpontja, a 4. cikk (1) bekezdése b) pontjának i. alpontja; a 2000/60/EK víz-keretirányelv 8. cikkének (1) és (2) bekezdése, valamint II. és V. melléklete; a felszín alatti vizekről szóló 2006/118/EK irányelv 3. cikkének (1) bekezdése, amelyet a közelmúltban módosítottak a 3. cikk (1) bekezdésének c) pontjában és a 3. cikk új (1a) és (1b) bekezdésében, valamint a kapcsolódó mellékletekben; a környezetminőségi előírásokról szóló 2008/105/EK irányelv 3. cikkének (1a) bekezdése, amelyet legutóbb a 3. cikk (1a) bekezdésének iii. és iv. pontja, valamint a 3. cikk (1a) bekezdésének utolsó albekezdése és a kapcsolódó mellékletek módosítottak, valamint a víz-keretirányelv 2. cikkének 43. pontjában szereplő, a „*víztestek állapotromlására*” vonatkozó új fogalommeghatározás.

Az Európai Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlata: a 2015. július 1-jei Weser ítélet, C-461/13; valamint a 2020. május 28-i Land Nordrhein-Westfalen ítélet, C-535/18.

A Bizottság értelmezése:

A víz-keretirányelv 4. cikkében foglalt környezetvédelmi célkitűzések alkalmazásában a **felszíni vizek kémiai állapotának értékelése** az uniós szinten azonosított anyagokra vonatkozóan meghatározott uniós szintű környezetminőségi előírásoknak (EQS), 2027. december 21-től ([14]) pedig a tagállamok által országos jelentőségű szennyező anyagként azonosított anyagokra, az úgynevezett vízgyűjtő-specifikus szennyező anyagokra vonatkozóan meghatározott nemzeti előírásoknak való megfelelésen alapul. A **felszín alatti vizek kémiai állapotának értékelése** az uniós szinten meghatározott minőségi előírásoknak, valamint a tagállamok által az országos jelentőségű szennyező anyagokra vonatkozóan meghatározott küszöbértékeknek való megfelelésen alapul. Fontos megjegyezni, hogy a víz-keretirányelv értelmében ezek a minőségi előírások a víztest szintjén alkalmazandók, és előfordulhat, hogy a környezetminőségi előírások nem automatikusan alkalmazandók kibocsátási határértékként az egyes létesítmények vagy tevékenységek szintjén.

([14]) Az (EU) 2026/805 irányelv. Amennyiben a közelmúltbeli módosítások megváltoztatták a meglévő rendelkezéseket, az új rendelkezések kerülnek megvitatásra, bár a tagállamoknak csak 2027 decemberéig kell átültetniük azokat.

A **felszíni és felszín alatti vizekben található szennyező anyagokra vonatkozó uniós szintű harmonizált minőségi előírásokra és megfelelési határidőkre** ([15]) való hivatkozáskor figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a környezetminőségi előírásokról szóló irányelv és a felszín alatti vizekről szóló irányelv első elfogadását követően bevezetett uniós szintű szennyező anyagokra hosszabb megfelelési határidők és időbeli mentességek vonatkozhatnak. E határidők összefoglalása ezen iránymutatás I. mellékletében található.

A víztestek állapotának értékeléséhez a tagállamok a megfigyelés eredményeire támaszkodnak. A projekt eredményeként bekövetkező esetleges állapotromlás értékeléséhez a tagállamok modellezésre vagy a projekt után várható állapotra vonatkozó szakértői véleményre támaszkodnak. A víz-keretirányelv viszonylag széles mérlegelési jogkört biztosít a tagállamok számára **a felszíni és felszín alatti vizek megfigyelése** tekintetében, például a víztestek lehetséges csoportosítása, a megfigyelési pontok száma és elhelyezkedése, a megfigyelendő minőségi elemek és az ajánlott megfigyelési gyakoriság tekintetében. Ez lehetővé teszi a helyi körülményekhez való alkalmazkodást.

A **jó kémiai állapotra vonatkozó megfelelőségértékelésre** a teljes víztest szintjén kerül sor, figyelembe véve a víztesten belül található reprezentatív megfigyelési pontok eredményeit, amelyeket úgy választanak ki, hogy tükrözzék a nyomás egészének nagyságrendjét és hatását ([16]).

A víz-keretirányelv értelmében a tagállamok feladata, hogy az egyes vízgyűjtő kerületek jellemzői alapján meghatározzák a víztestek kijelölését. Ez a víz-keretirányelv 2. cikkében ([17]) szereplő fogalommeghatározásaival és a víz-keretirányelv II. mellékletében meghatározott általános szabályokkal összhangban történik. A „víztestek” azonosításának fő célja, hogy lehetővé tegye az állapot pontos leírását és összehasonlítását a környezetvédelmi célkitűzésekkel. A víz-keretirányelv két rendszert tesz lehetővé a felszíni víztestek kijelölésére (A. és B. rendszer), amelyek közül az egyik nagyrészt a méreten, a másik pedig azonos hatású, rugalmasabb kritériumokon alapul ([18]). A felszín alatti vizek esetében – jellemzőik miatt – a víz-keretirányelv nagyobb rugalmasságot tesz lehetővé azok kijelölésére. A víztestek azonosítására vonatkozóan további iránymutatás áll rendelkezésre ([19]). Meg kell jegyezni, hogy a víztestnek a tagállamok által a fent említett szabályokkal összhangban meghatározott mérete hatással lehet erre a vizsgálatra.

A víz-keretirányelv célkitűzései, beleértve az állapotromlás megakadályozásának a 4. cikk (1) bekezdésében meghatározott elvét, a víztestekre vonatkoznak, nem pedig magára az egyes létesítményekre. Mindazonáltal az ítélkezési gyakorlat egyértelművé tette, hogy a tagállamok azon kötelezettsége, hogy biztosítsák a víztestek állapotromlásának megakadályozását, olyan egyedi projektekre vonatkozik, amelyek engedélyezhetők, amennyiben a 4. cikkben előírt eltérések rendszere alapján ez szükséges ([20]). Ugyanakkor a víz-keretirányelv integrált megközelítést alkalmaz a szennyezés-csökkentés tekintetében. Az új projektek vagy új tevékenységek által egy adott víztest kémiai állapotára gyakorolt hatás értékelésekor a tagállamoknak figyelembe kell venniük az ugyanazon víztesteket érintő **valamennyi meglévő szennyezési forrást**, valamint az e források általi szennyezés csökkentésének lehetőségét.

Ez azt jelenti, hogy a tagállamok megkönnyíthetik az új kibocsátásokkal járó új projektek engedélyezését azáltal, hogy például a rendelkezésre álló legjobb kibocsátáscsökkentő technológiák alkalmazásának előírásával csökkentik a meglévő létesítmények engedélyezett kibocsátását. Ez csak akkor valósítható meg, ha az illetékes hatóságok egyértelmű áttekintéssel rendelkeznek a víztestet érintő valamennyi tevékenységről, valamint a kapcsolódó engedélyek felülvizsgálatának és aktualizálásának lehetőségéről annak érdekében, hogy csökkentsék szennyezőanyag-terhelésüket, és lehetővé tegyék új tevékenység bevezetését és ugyanazon szennyező anyagok kibocsátását ugyanabban a víztestben, anélkül, hogy ez a kémiai állapot romlását eredményezné. Ehhez jó együttműködésre és koordinációra lesz szükség a vízminőséget felügyelő különböző hatóságok és az engedélyezésért felelős hatóságok között. Ezt a koordinációt az ipari kibocsátásokról szóló irányelv ([21]) 5. cikke írja elő, és a víz-keretirányelv 10. cikke is tükrözi. Fontos megjegyezni, hogy a legtöbb esetben az

([15]) Meg kell jegyezni, hogy a környezetminőségi előírásokról szóló irányelv és a felszín alatti vizekről szóló irányelv eltérő kifejezéseket használ a vonatkozó minőségi előírások, nevezetesen a felszíni vizekre vonatkozó „környezetminőségi előírások” és a felszín alatti vizekre vonatkozó „minőségi előírások” tekintetében.

([16]) Ez a „jó kémiai állapotnak” a víz-keretirányelv 2. cikkének 24. és 25. pontjában szereplő meghatározásából, valamint a víz-keretirányelv V. mellékletének 1.3. és 2.4. szakaszában meghatározott megfigyelési rendelkezésekből következik. A közös végrehajtási stratégia 7. sz. iránymutatása (A víz-keretirányelv szerinti megfigyelés), 15. sz. iránymutatása (A felszín alatti vizek megfigyelése), 19. sz. iránymutatása (A felszíni vizek kémiai megfigyelése), valamint 40. sz. iránymutatása (A felszíni vizek kémiai megfigyelésének gyakorisága) (elérhető itt: circabc) átfogó módszertani megközelítést javasol a víz-keretirányelv végrehajtását célzó megfigyeléshez.

([17]) A felszíni és felszín alatti víztesteket a víz-keretirányelv 2. cikkének 10. pontja (a „felszíni víztest” „a felszíni víznek olyan különálló és jelentős eleme, mint például egy tó, egy tározó, egy vízfolyás, folyó vagy csatorna, egy vízfolyás, folyó vagy csatorna része, átmeneti víz vagy parti tengervíz egy szakasza”) és 2. cikkének 12. pontja (a „felszín alatti víztest” a „felszín alatti víznek egy víztartón vagy víztartókon belül lehatárolható része”) határozza meg.

([18]) ([18]) A víz-keretirányelv II. mellékletének 1.2. szakasza.

([19]) A közös végrehajtási stratégia 2. sz. iránymutatása (A víztestek azonosítása) (elérhető itt: circabc) konkrét gyakorlati javaslatokat tartalmaz a víztesteknek a víz-keretirányelv szerinti azonosítására.

([20]) C-461/13. sz. ügy, 48. pont.

([21]) Az Európai Parlament és a Tanács 2010/75/EU irányelve (2010. november 24.) az ipari és az állattartással összefüggő kibocsátásokról (a környezetszennyezés integrált megelőzése és csökkentése) (HL L 334., 2010.12.17., 17. o.).

újonnan létrehozott, ipari átalakulással és kibocsátásokkal foglalkozó innovációs központ (INCITE) ([22]) által is támogatott folyamatos technológiai fejlődésnek és az uniós székhelyű szereplők által is forgalomba hozott innovatív termékeknek köszönhetően az új szennyezéscsökkentési technológiák egyre inkább elérhetővé válnak a piacon, és alkalmazhatók a meglévő létesítmények korszerűsítésére. Az ilyen létesítményekből származó kibocsátások csökkentése viszont hozzájárulhat a víz-keretirányelv célkitűzéseinek eléréséhez, miközben mozgásteret teremt az új tevékenységekből származó kibocsátások esetleges hozzáadásához anélkül, hogy az állapot általános romlása következne be.

Példák:

— Az új bányászati vagy fémfeldolgozási tevékenységhez környezetvédelmi engedélyre van szükség, amely lehetővé teszi a PFA-anyagokat tartalmazó szennyvíznek a közeli folyóba történő kibocsátását. A folyót azonban már más, bizonyos mennyiségű PFA-anyagokat kibocsátó ipari tevékenységek is érintik, amelyek már felelősek a rossz állapotért. Az új tevékenység következtében bekövetkező állapotromlás elkerülése érdekében az illetékes hatóság dönthet úgy, hogy felülvizsgálja a meglévő tevékenységekre vonatkozó engedélyeket. Előfordulhat, hogy ezeket már régen megadták, amikor nem álltak rendelkezésre megfelelő szennyezéscsökkentési technikák a PFA-anyagok kibocsátásainak csökkentésére, és időközben új kibocsátáscsökkentési technikák váltak elérhetővé, ezért azokat be lehetne építeni a vonatkozó engedélyekbe. A PFA-anyagok meglévő tevékenységekből származó kibocsátásának csökkentése lehetővé teheti az új tevékenység folytatását anélkül, hogy ez a víztest romlásához vezetne, vagy veszélyeztetné a PFA-anyagokra vonatkozó környezetminőségi előírásoknak való jövőbeli megfelelést.

— Annak engedélyezése érdekében, hogy egy új létesítmény kobaltot bocsásson ki egy adott víztestbe, az illetékes hatóság módosíthatja az ugyanazon víztestbe kobaltot kibocsátó más létesítmények engedélyeit azáltal, hogy előírja számukra szennyvízkezelésük javítását annak érdekében, hogy az összes kibocsátás – beleértve az új létesítményből származót is – ne vezessen a kémiai állapot romlásához.

— A nikkelre vonatkozó (2008-ban meghatározott) eredeti környezetminőségi előírás esetében lehetőség van a megfelelés 2027 végéig történő meghosszabbítására. A környezetminőségi előírásokról szóló irányelv legutóbbi, 2026. évi felülvizsgálatával bevezetett, a nikkelre vonatkozó aktualizált (és szigorúbb) környezetminőségi előírásnak 2033. december 22-ig kell megfelelni – a határidő 2039. december 22-ig meghosszabbítható (vagy azon túl, ha azt „természetes feltételek” indokolják).

2. **Hogyan azonosítják a tagállamok a felszíni vizekre vonatkozó vízgyűjtő-specifikus szennyező anyagokat és a felszín alatti vizekre vonatkozó országos jelentőségű szennyező anyagokat?**

Jogi rendelkezések:

A közelmúltban módosított víz-keretirányelv 2. cikkének 30b. pontja és a közelmúltban módosított, felszín alatti vizekről szóló irányelv 3. cikkének (1b) bekezdése és II. melléklete, valamint a közelmúltban módosított környezetminőségi előírásokról szóló irányelv új II. melléklete.

A Bizottság értelmezése:

A *felszíni vizek* esetében a vízgyűjtő-gazdálkodási szennyező anyagok új meghatározásából ([23]) az következik, hogy három elemet kell figyelembe venni annak eldöntésekor, hogy egy adott szennyező anyagot vízgyűjtő-specifikus szennyező anyagnak kell-e kijelölni, és (nemzeti) környezetminőségi előírást kell-e meghatározni. Először is, a térbeli elemet, azaz a szennyező anyagot úgy azonosítják, mint amelyet jelentős mennyiségben bocsátanak ki egy vízgyűjtő vagy részvízgyűjtő szintjén, és nem feltétlenül egyetlen víztest szintjén. Másodszor, a „mennyiségi” elemet, azaz a szennyező anyag kibocsátásának „jelentős mennyiségben” kell történnie. Harmadszor, a tényleges „kockázati elemet”, azaz az ilyen kibocsátásoknak „jelentős kockázatot” kell eredményezniük a tagállam területén belül a vízi környezetre vagy azon keresztül. Ez azt jelenti, hogy a víz-keretirányelv II. mellékletével összhangban elvégzett terhelés- és hatásértékelésük alapján a tagállamoknak nem kell egy bizonyos szennyező anyagot vízgyűjtő-specifikus szennyező anyagnak kijelölniük, ha ezt a szennyező anyagot a vízgyűjtő egészébe csak jelentéktelen mennyiségben bocsátják ki, ami nem jelent kockázatot, még akkor sem, ha azt új tevékenység során bocsátják ki.

A *felszín alatti vizek* esetében is a vízgyűjtők szintjén kell a tagállamoknak megválasztaniuk, hogy mely víztesteket kell ellenőrizni azon további nemzeti szennyezési paraméterek tekintetében, amelyek jelzik a helyi terhelések hatását, amelyek miatt fennáll a veszélye annak, hogy nem sikerül elérni a jó kémiai állapotot, és ennek megfelelően kell meghatározniuk az ilyen *országos jelentőségű szennyező anyagokra* vonatkozó maximális megengedhető küszöbértékeket.

([22]) Lásd: Európai ipari átalakulással és kibocsátásokkal foglalkozó innovációs központ | INCITE.

([23]) Lásd a vízgyűjtő-specifikus szennyező anyagok új fogalommeghatározását a víz-keretirányelv 2. cikkének 30b. pontjában. A végrehajtás példák és bevált gyakorlatok révén történő támogatása érdekében létezik nem kötelező erejű, technikai iránymutatás az EQS levezetésére vonatkozóan Víz-keretirányelv – Könyvtár.

Mind a vízgyűjtő-specifikus szennyező anyagok (felszíni vizek), mind az országos jelentőségű szennyező anyagok (felszín alatti vizek) esetében eltérő megfelelési határidők alkalmazandók attól függően, hogy az adott szennyező anyagokat mikor azonosították. Ezért a tagállamok mozgástérrel rendelkeznek a megfelelés megfelelő határidőkön belüli irányítása terén (lásd a példát).

Példák:

— A tagállamoknak nem kell vízgyűjtő-specifikus szennyező anyagként kijelölniük a kobaltot, ha ezt a szennyező anyagot a vízgyűjtő egészébe csak jelentéktelen mennyiségben bocsátják ki, ami nem jelent kockázatot, még akkor sem, ha új tevékenység során bocsátják ki.

Ha egy tagállam 2022-ben az arzént a felszín alatti vizekben országos jelentőségű szennyező anyagként azonosította, és ennek megfelelően küszöbértéket határozott meg, ezt a küszöbértéket csak 2033-ig, azaz az RBMP-időszak ([24]) végéig kell teljesíteni, amely azt az időszakot követi, amelynek során a nemzeti küszöbértéket meghatározták. Emellett a tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy időbeli mentességet alkalmazzanak abban az esetben, ha a küszöbérték a 2033-as megfelelési időpontban nem teljesíthető, és a megfelelést további egy RBMP-időszakkal, azaz 2039-ig elhalaszthatják (lásd a felszín alatti vizekről szóló irányelv 3. cikkének új (1b) bekezdését). Ezek a megfelelési időpontok és az idővel kapcsolatos lehetséges mentességek bőséges mozgásteret biztosítanak a tagállamok illetékes hatóságai és az üzemeltetők számára ahhoz, hogy megfelelő intézkedéseket határozzanak meg és hajtsanak végre a jelenlegi (és jövőbeli) ciklus(ok)ban meghatározott küszöbértékeknek való megfelelés biztosítása érdekében.

3. **Hogyan lehet figyelembe venni a természetes háttér-koncentrációkat és a biológiai hasznosíthatóságot a környezetminőségi előírások (EQS) meghatározásakor vagy a megfelelés értékelésekor?**

Jogi rendelkezések:

A környezetminőségi előírásokról szóló irányelv 1. melléklete A. részének 12. lábjegyzete és I. melléklete B. részének 3. pontja; a felszín alatti vizekről szóló irányelv 2. cikkének (5) bekezdése és II. mellékletének A. és C. része.

A Bizottság értelmezése:

A **természetben előforduló anyagok** ([25]), például a fémek esetében mérlegelni kell a természetes háttér-koncentrációkat és a biológiai hasznosíthatóságot ([26]) a szükségtelenül szigorú minőségi előírások megállapításának elkerülése vagy a megfelelés megfelelő értékelése érdekében. A szabályozás lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy ezt mind a felszíni, mind a felszín alatti vizek esetében megtegyék.

A **felszíni vizek** esetében az EQS-ek uniós szintű meghatározásakor **figyelembe veszik a biológiai hasznosíthatóságot**. A Bizottság arra ösztönzi a tagállamokat, hogy adott esetben ugyanezt tegyék a nemzeti környezetminőségi előírások meghatározásakor ([27]). A **természetes háttérszinteket** figyelembe kell venni a környezetminőségi előírásoknak való megfelelésnek a megfigyelt koncentrációk alapján történő értékelésekor. A természetes háttér-koncentrációk a felszíni vizekre vonatkozó környezetminőségi előírásokkal való összehasonlítás előtt kivonhatók a mért koncentrációkból.

A **felszín alatti vizek esetében a küszöbértékek meghatározásakor figyelembe kell venni a természetes háttér-koncentrációkat**.

Új projektek esetében ezért a tagállamoknak a projekt megkezdése előtt **meg kell határozniuk** a természetes háttér-koncentrációkat az érintett víztestek tekintetében, mivel azok elkerülhetetlenül eltérőek lehetnek az egyes helyeken. Ezt megfelelően figyelembe kell venni minden engedélyezési eljárás során.

([24]) Az RBMP a vízgyűjtő-gazdálkodási terv(ek), amely(ek)et a tagállamoknak hatévente kell kidolgozniuk, és amely(ek) intézkedési programokat határoz(nak) meg a víz-keretirányelv célkitűzéseinek való megfelelés érdekében.

([25]) A természetben előforduló anyagok, például a fémek szennyezési forrás hiányában is kimutathatók. E természetes jelenlét eredményeként számos vízi élőlény alkalmazkodott ezen anyagok megnövekedett koncentrációjához, és ezért ezen anyagoknak a vízi élőlényekre gyakorolt hatása alacsonyabb lehet.

([26]) A biológiai hasznosíthatóságot és így a toxicitást jelentősen befolyásolhatja a víz kémiai összetétele (pl. keménység, pH, oldott szerves szén és a biológiai hasznosíthatóságot befolyásoló egyéb vízminőségi paraméterek).

([27]) A végrehajtás példák és bevált gyakorlatok révén történő támogatása érdekében nem kötelező erejű technikai iránymutatást dolgoztak ki a fémek biológiai hasznosíthatóságának és a természetes háttér-koncentrációknak a megfelelés értékelése során történő figyelembevételére vonatkozóan (38. sz. CIS-iránymutatás – Technikai iránymutatás a fémekre vonatkozó környezetminőségi előírásokhoz – elérhető itt: circabc).

Példák:

— A felszíni vizek esetében, ha nikkel van jelen az altalajban, a helyi víztesteket az adott fém viszonylag magas természetes háttér-koncentrációja jellemezheti. Ezen a területen a nikkelbányászat magában foglalhatja a nikkelt tartalmazó bányászati szennyvíz felszíni víztestekbe történő kibocsátását. Az említett víztestekben már meglévő természetes háttérszinteket a tagállamok figyelembe vehetik a nikkelre vonatkozó (uniós) környezetminőségi előírásoknak való megfelelés értékelésekor. Ez azt jelenti, hogy a tagállamok „levonják" a természetes háttér-koncentrációt, mielőtt következtetést vonnának le arra vonatkozóan, hogy a koncentrációk megfelelnek-e az alkalmazandó minőségi előírásnak.

— Azon felszín alatti vizek esetében, ahol a nikkelbányászati tevékenység által érintett felszín alatti víztestben a nikkel természetes háttér-koncentrációja magas, ezt figyelembe kell venni a felszín alatti vizek jó kémiai állapotának meghatározására szolgáló küszöbérték meghatározásakor.

4. **Hogyan segítheti elő a keveredési zónák alkalmazása az engedélyezést anélkül, hogy veszélyeztetné az irányelv általános célkitűzésének elérését?**

Jogi rendelkezések:

A víz-keretirányelv 2. cikkének 10. pontja és 10. cikke, valamint a környezetminőségi előírásokról szóló irányelv 4. cikke.

A Bizottság értelmezése:

A vízszennyezés megszüntetésének legegyértelműbb és legköltséghatékonyabb módja lehetőség szerint a forrásnál van. Az effluenskibocsátás-szabályozási rendszereket általában úgy alakítják ki, hogy biztosítsák, hogy a befogadó víztestben a szennyező anyagok koncentrációja ne haladja meg az alkalmazandó minőségi előírásokat. Ugyanakkor engedmény jár a kibocsátási pont közelében történő hígítás esetén. Ennek az az oka, hogy bizonyos ipari tevékenységek esetében előfordulhat, hogy az effluensükben található egy vagy több szennyező anyag koncentrációját nem lehet a környezet-minőségi előírások alá csökkenteni, ami a kibocsátási pont közelében a jelenlegi szennyezési koncentrációk túllépéséhez vezet.

A jogszabályok – különösen a környezetminőségi előírásokról szóló irányelv 4. cikke – lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy a kibocsátási pontokkal szomszédos arányos „keveredési zónákat" jelöljenek ki, amelyeken belül az adott kibocsátási pontból származó szennyező anyagra vonatkozó környezetminőségi előírások túllépése elfogadható, feltéve, hogy a víztest más (a keveredési zónán kívüli) megfigyelési pontjainak összesített eredményei megerősítik, hogy azok nem befolyásolják a felszíni víztest többi részének megfelelőségét, és hogy számos kapcsolódó kritérium teljesül. Ezért a keveredési zónák hatékony eszközök az új szennyezési források kezelésére. Amint azt a kapcsolódó bizottsági iránymutatás ([28]) kifejti, a keveredési zónák alkalmazásának előfeltétele lenne annak biztosítása, hogy minden lehetséges és nem aránytalanul költséges kockázatcsökkentő intézkedést meghozzanak a kémiai állapot romlásának elkerülése érdekében. Ez legalább azt jelentené, hogy az üzemeltetőknek meg kell felelniük az ipari kibocsátásokról szóló irányelv alapján alkalmazandó elérhető legjobb technikáknak, és lehetőség szerint még szigorúbb kibocsátásszabályozást kell alkalmazniuk a környezetminőségi előírások teljesítése érdekében. A tagállamokban számos ágazatban régóta fennáll a helyhez kötött létesítmények kibocsátása és a környezetminőségi előírásoknak való (nem) megfelelés közötti szoros kapcsolat, valamint az, hogy ezt hogyan oldják meg az engedélyezési eljárás során. Kellő figyelmet kell fordítani a védett vagy érzékeny területekre (pl. ivóvízterületekre) gyakorolt lehetséges hatásokra.

Míg a jogszabályok ezt kifejezetten csak az uniós szinten meghatározott minőségi előírással rendelkező elsőbbségi anyagok esetében írják elő, a tagállamoknak analógia útján ugyanezt az elvet és a kapcsolódó kritériumokat kell alkalmazniuk a vízgyűjtő-specifikus szennyező anyagok pontszerű kibocsátására. Nem minden tagállam él ezzel a rugalmassági mechanizmussal, azaz azzal a lehetőséggel, hogy keveredési zónákat hozzon létre, mivel ez csupán egy lehetőség („lehet") az irányelvben. Ez akadályozhatja az új tevékenységek engedélyezését, nevezetesen abban az esetben, ha a tervezett létesítmény közelében olyan megfigyelési pont van, amely elkerülhetetlenül rögzítené az új kibocsátások miatti túllépéseket.

Példa:

— Amennyiben egy új bányászati tevékenység eredményeként a bányászati szennyvíznek egy közeli felszíni víztestbe történő kibocsátása a kibocsátás helyének közelében egy vagy több szennyező anyag tekintetében a környezet-minőségi előírások túllépéséhez vezethet, a Bizottság arra ösztönzi az illetékes hatóságot, hogy jelöljön ki keveredési zónát, ahol az ezekre az anyagokra vonatkozó környezetminőségi előírások túllépését nem veszik figyelembe az állapotértékelés során, vagy ahol nem kerül sor megfigyelésre, annak biztosítása mellett, hogy a víztest egészének állapota ne romoljon.

([28]) A végrehajtás támogatása érdekében a Bizottság technikai iránymutatást tett közzé „A keveredési zónák azonosítása a 2008/105/EK irányelv 4. cikkének (4) bekezdése alapján" címmel (C(2010) 9369).

5. **Mit ír elő a víz-keretirányelv az engedélyezés tekintetében?**

Jogi rendelkezések és az Európai Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlata:

A víz-keretirányelv 4. cikkének (1) bekezdése és (7) bekezdése.

Az Európai Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlata: a 2015. július 1-jei Weser ítélet, C-461/13; valamint a 2020. május 28-i Land Nordrhein-Westfalen ítélet, C-535/18.

A Bizottság értelmezése:

A Bíróság úgy értelmezte a víz-keretirányelv 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának i–iii. alpontját, hogy a tagállamok – amennyiben nincs engedélyezve eltérés – kötelesek megtagadni egy egyedi projekt engedélyezését, ha az a felszíni víztest állapotának romlását okozhatja, vagy ha veszélyezteti a víz jó állapotának/potenciáljának az irányelvben meghatározott időpontig történő elérését. A víz-keretirányelv nem határoz meg részletes eljárási követelményeket az új projektek engedélyezésére vonatkozóan (például engedélyezési eljárások stb.), és nem is részletezi a vizsgálatot, például a tájékoztatási követelményeket. Az egyszerűsítés érdekében a víz-keretirányelv szempontjából releváns vizsgálatokat össze lehetne vonni, és a környezeti hatásvizsgálat részeként el lehetne végezni, amennyiben a projekteket több uniós jogszabály – többek között a KHV-irányelv ([29]) és az élőhelyvédelmi irányelv ([30]) – értelmében környezeti vizsgálatnak vetik alá ([31]).

Az ítélkezési gyakorlat ([32]) megállapítja, hogy az átvilágítás vagy a víz-keretirányelv 4. cikkének (7) bekezdése szerinti „alkalmazhatósági vizsgálat" számos olyan projekt esetében elegendő lehet, amelyek esetében kizárható a romlás. Az „átvilágítás" biztosítja, hogy a tervezett projektnek (beleértve a mérséklő intézkedéseit is) az esetlegesen érintett víztestekre gyakorolt várható hatását kellő bizonyossággal meghatározzák (figyelembe véve az elővigyázatosság elvét).

Ezért az engedély megadása előtt a tagállam illetékes hatóságának kellő bizonyossággal meg kell állapítania, hogy a projekt nem okoz romlást, illetve nem veszélyezteti a jó állapot/potenciál elérését. Ezt a döntést a projekt megkezdése előtt, alaposan dokumentált bizonyítékok alapján kell meghozni. Sok esetben az első átvilágítás lehetővé teheti az olyan projektek széles körű „kiszűrését", amelyek egyértelműen nem befolyásolják a víztestek állapotát/potenciálját.

Mivel a projekt csak a tervezési szakaszban lenne átvilágítva, az átvilágításra valószínűleg a korábbi hasonló projektek hatásain alapuló szakértői vélemény és/vagy a lehetséges hatások modellezése révén kerülne sor. Csak azokat a projekteket kell mélyrehatóan megvizsgálni a víz-keretirányelv 4. cikkének (7) bekezdésében meghatározott kritériumoknak való megfelelés ellenőrzése érdekében, mielőtt döntés születne arról, hogy a projekt engedélyezhető-e vagy sem, amelyek esetében az állapot romlása várható.

Példa:

— Ha az illetékes hatóság – többek között az üzemeltetőtől gyűjtött információk alapján – arra a következtetésre jut, hogy a tervezett projekt (pl. a mérséklési intézkedések alkalmazása miatt, amelyeknek a projekt szerves részét kell képezniük) várhatóan nem okoz romlást, és nem veszélyezteti a jó állapot/potenciál elérését, akkor az illetékes hatóságnak nem kell a víz-keretirányelv 4. cikkének (7) bekezdésére hivatkoznia, és bizonyítania, hogy teljesülnek a víz-keretirányelv 4. cikkének (7) bekezdésében előírt feltételek, és a projekt engedélyezhető.

6. **Hogyan felel meg az irányelv a fenntartható gazdasági fejlődéssel kapcsolatos új tevékenységeknek?**

Jogi rendelkezések és az Európai Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlata:

A víz-keretirányelv 4. cikkének (7) bekezdése; a víz-keretirányelv V. mellékletének 1.4.3. szakasza.

Az Európai Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlata: a 2015. július 1-jei Weser ítélet, C-461/13; valamint a 2020. május 28-i Land Nordrhein-Westfalen ítélet, C-535/18.

([29]) Az Európai Parlament és a Tanács 2011/92/EU irányelve (2011. december 13.) az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról (HL L 26., 2012.1.28., 1. o.).

([30]) A Tanács 92/43/EGK irányelve (1992. május 21.) a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről (HL L 206., 1992.7.22., 7. o.).

([31]) A végrehajtás példák és bevált gyakorlatok révén történő támogatása érdekében itt megtekinthető a víz-keretirányelv 4. cikke (7) bekezdésének végrehajtásáról szóló, nem kötelező erejű technikai iránymutatás.

([32]) A Bíróság az (előzetes) vizsgálatra előzetes lépésként hivatkozik (C-535/18) 62018CJ0535.

A Bizottság értelmezése:

A víz-keretirányelv lehetővé teszi az állapotromlás tilalmának elvétől való eltérést a projektek esetében, feltéve, hogy a) a projekt kiemelkedően fontos közérdeket szolgál, b) minden megvalósítható lépést megtesznek a káros hatás enyhítése érdekében; c) nincsenek olyan jobb környezetvédelmi alternatívák, amelyek megvalósíthatók és nem járnak aránytalan költségekkel, és d) az okokat a vízgyűjtő-gazdálkodási terv kifejezetten meghatározza és kifejti.

A víz-keretirányelv 4. cikke (7) bekezdésének szövege egyértelművé teszi, hogy a tagállamok élhetnek ezzel a mentességgel, és nem sértik meg a jogszabályokat, ha a felszín alatti vizek jó állapotának vagy jó ökológiai állapotának/potenciáljának elérése vagy a *felszín alatti vagy felszíni víztestek* állapotromlása megelőzésének elmulasztása két típusú projekt engedélyezéséhez kapcsolódik:

a) „a felszíni vizek fizikai jellemzőinek új módosításai vagy a felszín alatti vizek szintjének új módosításai" vagy

b) „új, fenntartható humán fejlődési tevékenységek".

A „*felszíni víztest fizikai jellemzőinek új módosításai*" fogalom nem foglalja magában a víztest kémiai állapotának pontszerű vagy diffúz szennyezési források miatti módosítását, beleértve a szennyező anyagok közvetlen kibocsátását is. Ha azonban ezek az új, fizikai módosítások közvetve változtatnák meg a módosított víztestben már jelen lévő szennyező anyagok koncentrációját (például szennyezett üledék felkeverése, aminek eredményeként a betokozott szennyező anyagok a vízbe kerülnének), az a kémiai állapot közvetett romlását jelentené, amelyre a mentesség alkalmazható lenne. Ami a „*felszín alatti vizek szintjének új módosításai*" fogalmát illeti, ez lenne a helyzet például akkor, ha az ilyen változás közvetve vegyi anyagok sziklarétegekből történő kibocsátásával járna, ezáltal romlást okozva vagy hozzájárulva a meglévő szennyezés koncentrációjának növekedéséhez.

Az „*új, fenntartható humán fejlődési tevékenységek*" esetében az irányelv csak a *felszíni vizek* kiváló állapotról jó állapotra történő romlását teszi lehetővé. Ez azt jelenti, hogy a mentesség nem vonatkozik azokra a projektekre, amelyek jó alattira rontanák a felszíni víztest ökológiai állapotát. Ez azt is jelenti, hogy a mentesség nem vonatkozik azokra a projektekre, amelyek rontanák a kémiai állapotot ([33]). Ez abból következik, hogy a kémiai állapotot csak „jónak" vagy „rossznak" minősítik, és nem létezik „kiváló" kémiai állapot.

Példák:

— Az olyan kotrási tevékenységek esetében, amelyek során ugyanazon víztesten belül a vízmintavétel során korábban az üledékbe temetettségük miatt nem észlelt vegyi anyagokat kevernek fel, egy adott felszíni víz kémiai állapotának ebből eredő romlása az elsődleges tevékenység elvégzéséhez szükséges fizikai munkálatok fényében indokolható lehet.

— Ha a vízkivételek a felszín alatti vizek szintjének olyan megváltozásához vezetnek, amely közvetve szennyező anyagokat szabadít fel, a kémiai állapot ebből eredő romlása indokolható lehet.

7. **Melyek a közelmúltban bevezetett új mentességek, és hogyan alkalmazhatók a bányászati és fémfeldolgozó ágazatban megvalósuló projektek, illetve a kémiai állapotot rontó egyéb projektek esetében?**

Jogi rendelkezések és az Európai Bíróság vonatkozó ítélkezési gyakorlata:

A közelmúltban módosított víz-keretirányelv 4. cikkének (7a) és (7b) bekezdése.

A Bizottság értelmezése:

Az (EU) 2026/805 irányelv két új mentességet vezetett be a víztesteket érintő rövid távú hatásokra és a kémiai állapotnak a szennyező anyagok áthelyezése miatti romlására vonatkozóan, a szennyezés általános növekedése nélkül. Ezeket a mentességeket a tagállamok gyakorlati végrehajtási tapasztalatai alapján vezették be azzal a céllal, hogy csökkentsék az adminisztratív terheket és megkönnyítsék a projektek engedélyezését, még akkor is, ha azok a kémiai állapot bizonyos mértékű romlását okozzák. Ezek az új mentességek különösen az új bányászati vagy fémfeldolgozási projektek engedélyezését könnyítik meg.

([33]) A víz-keretirányelv szerinti közös végrehajtási stratégiával összefüggésben nem kötelező erejű iránymutatást dolgoztak ki: „36. sz. iránymutatás – A környezetvédelmi célkitűzések alóli, a 4. cikk (7) bekezdése szerinti mentességek".

A ***víztestekre csak rövid távú hatást gyakorló projektekre vonatkozó egyszerűsített eljárás*** nem követeli meg, hogy a projekt vagy tevékenység „*kiemelkedően fontos közérdek*" legyen, és hogy célkitűzéseik ne legyenek elérhetők „*más, a környezet szempontjából jóval előnyösebb eszközzel*". Előzetes megbízható értékelés („átvilágítás") alapján döntés hozható egy új projekt folytatásáról, ha az a következtetés vonható le, hogy a víztestre gyakorolt negatív hatásai legfeljebb egy évig (kémiai vagy fizikai-kémiai elemek érintettsége esetén) vagy legfeljebb három évig tartanak (biológiai minőségi elemek érintettsége esetén). A projekt végrehajtásának megkezdése alatt a munkálatok fizikai megkezdését kell érteni. A hatások rövid távú jellegének megerősítéséhez utólagos ellenőrzésre van szükség. A víz-keretirányelv V. melléklete alapján létrehozott meglévő megfigyelési intézkedések alkalmazhatók. Csak abban az esetben lehet kiegészíteni a meglévő megfigyelési intézkedéseket további ad hoc megfigyeléssel, ha azok elégtelennek bizonyulnak.

A ***másik egyszerűsített eljárás***, amely szintén nem írja elő, hogy a projektnek vagy tevékenységnek „*kiemelkedően fontos közérdeknek*" kell lennie, olyan konkrét projektekkel vagy tevékenységekkel ***foglalkozik***, amelyek ***a meglévő szennyezett víz vagy üledék*** (azaz nem új kibocsátások) felszíni víztestből ugyanazon vagy másik víztestbe, vagy felszín alatti víztestből felszíni víztestbe történő ***áthelyezése következtében*** a ***víztest kémiai állapotának romlását*** eredményezhetik anélkül, hogy a szennyezőanyag-terhelés nettó növekedését okoznák, és feltéve, hogy bizonyos feltételek teljesülnek. Az áthelyezést előzetes szabályozáshoz vagy engedélyezéshez kell kötni, és a műszaki megvalósíthatóság vagy az aránytalan költségek miatt nem lehetnek a környezet szempontjából jóval előnyösebb lehetőségek. Minden gyakorlati lépést meg kell tenni – különösen, amennyiben megvalósítható, a víz és az üledék kezelését – a fogadó víztestre gyakorolt hatások minimalizálása, valamint az emberi egészséget és a környezetet érintő általános kockázat növekedésének elkerülése érdekében. Az áthelyezés csak olyan fogadó víztestet érinthet, amely már nincs jó állapotban az áthelyezett szennyező anyagok többsége, különösen az áthelyezett leginkább perzisztens és bioakkumulatív szennyező anyagok tekintetében, valamint ha a befogadó víztest ökológiai állapota vagy potenciálja e szennyező anyagok áthelyezése miatt várhatóan nem kerül alacsonyabb osztályba. Végezetül az áthelyezést minden ivóvízkivételi pont körül meg kell tiltani, és az nem eredményezheti az ivóvíztermeléshez szükséges kezelés mértékének növekedését.

Ez a mentesség várhatóan megkönnyíti az olyan projekteket, amelyek szükségessé teszik a szennyezett üledék vagy víz víztesteken belüli vagy víztestek közötti mozgatását. Ez a mentesség tehát lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy olyan projekteket engedélyezzenek, amelyek korábban nem tartoztak a 4. cikk (7) bekezdésének hatálya alá.

Példák:

— A rövid távú hatásokra vonatkozó új rendelkezés felhasználható az építési és/vagy karbantartási munkálatok megkönnyítésére, többek között bányászati projektekkel (pl. egy vízi út feletti híd, árvízvédelmi infrastruktúra, fenntartható lakhatási projektek stb.) összefüggésben, amelyek csak rövid ideig befolyásolják a felszíni víztest kémiai és fizikai-kémiai minőségi elemeit, valamint ökológiai minőségi elemeit, feltéve, hogy a fent leírt jogi feltételek teljesülnek. Ez a feltárási tevékenységek értékelése vagy a csak rövid távú hatásokkal járó új technológiák tesztelése szempontjából is releváns lehet. Az illetékes hatóság akkor alkalmazhatja ezt a mentességet, ha megbízható előzetes értékelés (például hasonló projektekkel kapcsolatos korábbi tapasztalatok, szakértői értékelés vagy modellezés) alapján arra a következtetésre jut, hogy a projekt végrehajtásának megkezdésétől számított egy év elteltével, illetve biológiai minőségi elemek esetében legfeljebb három év elteltével már nem lesz kimutatható semmilyen negatív rövid távú hatás.

— A szennyezés áthelyezésére vonatkozó új rendelkezés lehetővé teheti új lakások építését, bányászati projekteket vagy ipari létesítmények kialakítását az erősen szennyezett területeken, ahol például a már szennyezett felszín alatti vizeket ki kell venni és egy közeli felszíni víztestbe kell kibocsátani, feltéve többek között, hogy a fogadó víztestben nem következik be a szennyezőanyag-terhelés nettó növekedése. A fent említettek szerint az e mentességben előírt egyszerűsített eljárás nem követeli meg, hogy a projektet vagy tevékenységet kiemelkedően fontos közérdeknek ismerjék el. Az illetékes hatóságnak azonban biztosítania kell, hogy az áthelyezendő víz vagy üledék összetétele ismert legyen, és meg kell győződnie arról, hogy a fogadó víztest már rossz kémiai állapotban van az áthelyezett szennyező anyagok többsége, különösen a leginkább perzisztens és bioakkumulatív szennyező anyagok tekintetében.

— Abban az esetben, ha a kikotort üledéket az egyik víztestből egy másik víztestbe bocsátják ki, a szennyező anyagok bevitele ellenére a szennyezett üledékek egyik felszíni víztestből (vagy annak egy részéből) egy másikba történő mozgatása is folytatódhat. Ez fontos például azokon a kikötői területeken, ahol rendszeresen végeznek ilyen tevékenységeket. Ez akkor lehetséges, ha a fogadó víztest az áthelyezett szennyező anyagok többsége tekintetében már rossz kémiai állapotban van.

— Egy másik példa azokra a projektekre/tevékenységekre, amelyek számára előnyös lehet e mentesség alkalmazása, egy felszín alatti víztestnek a bánya bezárását követő megtisztítása, ahol a szennyezett vizet kitermelik, lehetőség szerint kezelik, majd egy közeli felszíni víztestbe bocsátják ki. Ez akkor lehetséges, ha a fogadó víztest az áthelyezett szennyező anyagok többsége tekintetében már rossz kémiai állapotban van.

8. **Milyen egyéb lehetőségek léteznek a víz-keretirányelvben a meglévő tevékenységekre és létesítményekre vonatkozó engedélyek megújítására/meghosszabbítására?**

Jogi rendelkezések:

A víz-keretirányelv 4. cikkének (4) és (5) bekezdése, 10. cikke és 11. cikkének (3) és (5) bekezdése.

A Bizottság értelmezése:

A víz-keretirányelv 11. cikke értelmében a tagállamoknak az irányelv célkitűzéseinek való megfelelés érdekében létre kell hozniuk a víztesteket érintő tevékenységek kötelező ellenőrzéseinek jegyzékét.

Ez magában foglalja például azt, hogy a tagállamoknak olyan előzetes szabályozási, előzetes engedélyezési vagy nyilvántartásba vételi rendszerrel kell rendelkezniük, amely általánosan kötelező szabályokon alapul a felszíni vizek szennyezését okozó pontszerű kibocsátások (pl. egyes ipari létesítmények) ellenőrzésére.

A víz-keretirányelv 11. cikke azt is előírja, hogy ezeket az ellenőrzéseket rendszeresen felül kell vizsgálni és naprakésszé kell tenni. Ezenkívül az engedélyek gyakran időben korlátozottak, és meghosszabbításuk esetén felül kell vizsgálni őket.

Elvben egy meglévő engedély ilyen felülvizsgálata vagy frissítése során nincs szükség a víz-keretirányelv 4. cikkének (7) bekezdése szerinti új előzetes engedélyre, mivel a tevékenység már létezik, és első létrehozásakor indokolták és engedélyezték.

Csak akkor lehet szükség a víz-keretirányelv 4. cikkének (7) bekezdése szerinti előzetes engedélyre, ha a tevékenységet úgy módosítják vagy bővítik, hogy az a víztest állapotának lehetséges romlását vonja maga után (). A meglévő tevékenységek módosítása vagy bővítése – az új projektekhez vagy tevékenységekhez hasonlóan – hatással lehet a felszíni víztestek (pl. kibocsátás révén) vagy a felszín alatti víztestek állapotára (pl. a felszín alatti vizek mennyiségi és/vagy kémiai állapotát rontó szintváltozások révén). A víz-keretirányelv 4. cikke (7) bekezdésének hatálya alá tartozó valamennyi tevékenységhez hasonlóan az illetékes hatóságnak meg kell határoznia, hogy a változások olyanok-e, hogy potenciálisan rontják az állapotot, és ezért a víz-keretirányelv 4. cikkének (7) bekezdésével összhangban indokolásra van szükség. Ezt előzetes értékeléssel vagy átvilágítással lehet értékelni.

Ez összhangban van a Bizottság közelmúltbeli engedélyezési javaslatával ([34]), amely tisztázza a meglévő tevékenység módosítása vagy bővítése esetén követendő eljárást.

Következésképpen azok a meglévő tevékenységek, amelyek nem járnak jelentős új munkálatokkal, a víz-keretirányelv 11. cikkének (3) bekezdésében előírt rendszeres szabályozások hatálya alá tartoznak, anélkül, hogy a víz-keretirányelv 4. cikkének (7) bekezdése értelmében további engedélyezésre lenne szükség.

Ezen túlmenően, amennyiben egy víztestet olyan meglévő tevékenységek érintenek, amelyek akadályozzák a jó állapot – többek között a jó kémiai állapot – elérését, az illetékes hatóságok igénybe vehetik a 4. cikk (4) bekezdése szerinti, időhöz kapcsolatos mentességeket vagy az alacsonyabb környezetvédelmi célkitűzések meghatározását lehetővé tevő mentességet (4. cikk (5) bekezdés), feltéve, hogy teljesülnek az ott meghatározott kritériumok. Amennyiben az engedélyeket felül kell vizsgálni és adott esetben frissíteni kell, figyelembe kell venni, hogy az ilyen mentességek engedélyezésének kritériumai továbbra is teljesülnek-e.

A 4. cikk (4) bekezdése értelmében az illetékes hatóság a környezetvédelmi célkitűzések eléréséhez szükséges intézkedések végrehajtását 2027 végéig több RBMP-ciklusra is kiterjesztheti ([35]). A „természetes feltételeken” alapuló határidő-hosszabbítás ([36]) esetében azonban, azaz ha kimutatható, hogy a jó állapot elérésére irányuló valamennyi intézkedést végrehajtották, de a „természet” helyreállításához több időre van szükség, a határidő-hosszabbítás 2027 után is alkalmazható. Végezetül, a csak 2013-ban vagy 2026-ban bevezetett minőségi előírások esetében a határidő-hosszabbítások (a 2013-ban bevezetett minőségi előírások esetében) legfeljebb két további, vízgyűjtő-gazdálkodási terv szerinti ciklusra, illetve (a 2026-ban bevezetett minőségi előírások esetében) legfeljebb egy további, vízgyűjtő-gazdálkodási terv szerinti ciklusra vonatkozhatnak, tehát 2039, illetve 2045 végére.

([34]) Rendeletjavaslat a környezeti vizsgálatok felgyorsításáról – COM(2025)984 final.

([35]) A víz-keretirányelv 11. cikkének (8) bekezdésével összhangban az aktualizált program keretében létrehozott új vagy felülvizsgált intézkedéseket a létrehozásuktól számított három éven belül (pl. az egyes ciklusok közepéig) működőképessé kell tenni, de a hatások csak később jelentkezhetnek (például ha a határidő meghosszabbítása a műszaki megvalósíthatóságon alapul, és tanulmányt kell készíteni, a tanulmányt a ciklus felénél kell elindítani, de az eredmények csak a ciklus későbbi szakaszában érhetők el).

([36]) A víz-keretirányelv 4. cikkének (4) bekezdése lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a műszaki megvalósíthatóság, az aránytalan költségek vagy a természeti feltételek miatt 2027 végéig elhalasszák a megfelelést; a természeti feltételek esetében a megfelelés még tovább halasztható, azaz ha minden szükséges intézkedés érvényben van, de a természet helyreállításához több időre van szükség.

Ezenkívül a víz-keretirányelv 4. cikkének (5) bekezdése értelmében a tagállamok törekedhetnek a víz-keretirányelv 4. cikkének (1) bekezdésében meghatározottnál kevésbé szigorú környezetvédelmi célkitűzések elérésére bizonyos víztestek esetében, amennyiben azokat olyan mértékben érinti az emberi tevékenység, vagy természetes állapotuk olyan, hogy e célkitűzések elérése kivitelezhetetlen vagy aránytalanul költséges lenne, feltéve azonban, hogy minden megvalósítható és nem aránytalanul költséges intézkedést bevezettek a további állapotromlás minimalizálása érdekében. Ez azt jelenti, hogy az adott víztestet érintő valamennyi tevékenység tekintetében az illetékes hatóság biztosította, hogy az engedélyeket rendszeresen felülvizsgálják és szükség esetén az elérhető legjobb technikákkal összhangban frissítsék, és hogy minden nem aránytalanul költséges kockázatcsökkentő intézkedést végrehajtsanak. Figyelembe kell venni a víz-keretirányelv 10. cikke szerinti, a felszíni vizekbe történő kibocsátásokra vonatkozó „kombinált megközelítés" követelményét is, amely arra kötelezi az illetékes hatóságokat, hogy biztosítsák az elérhető legjobb technikák alkalmazását, valamint a bármely más vonatkozó uniós jogszabály alapján megállapított valamennyi minőségi célkitűzésnek és előírásnak való megfelelést, és szükség esetén szigorúbb kibocsátásszabályozást írjanak elő.

Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, hogy egyes mindenütt jelenlévő, perzisztens, bioakkumulatív és mérgező anyagok, mint például a higany, történelmi tevékenységek eredményeként jelen lehetnek a víztestekben (megörökölt szennyezettség). Amennyiben a megörökölt szennyezettség kezelése nem lehetséges vagy aránytalanul költséges, a víz-keretirányelv 4. cikkének (5) bekezdése alkalmazható.

Összefoglalva a meglévő tevékenységek, köztük a bányászati tevékenységek esetében az engedélyek felülvizsgálatakor más mentességek is alkalmazhatók. Ez azt jelenti, hogy a 2027 utáni időszak meghosszabbítása (amennyiben azt a természeti feltételek indokolják) és a 2027 utáni időszak tekintetében bizonyos feltételek mellett alacsonyabb környezetvédelmi célkitűzések határozhatók meg. További iránymutatás elérhető ([37]).

Példák:

— Egy tagállam intézkedéseket vezetett be a bányászati tevékenységhez kapcsolódó tápanyag-kibocsátás vagy -veszteség megállítására vagy jelentős csökkentésére (pl. annak biztosításával, hogy a vonatkozó engedély tartalmazzon erre vonatkozó követelményeket). Tekintettel azonban a természetes folyamatokhoz szükséges időre, előfordulhat, hogy az intézkedések nem megfelelőek ahhoz, hogy 2027-ig lehetővé tegyék az érintett víztestek helyreállítását. A tagállamok a vonatkozó vízgyűjtő-gazdálkodási tervben a 4. cikk (4) bekezdésével összhangban határidő-hosszabbítást fognak kérni, valamint összefoglalót nyújtanak be a meghozott intézkedésekről és végrehajtásuk ütemtervéről. Az intézkedéseket hatékonyságuk biztosítása érdekében folyamatosan felülvizsgálják, és a későbbi vízgyűjtő-gazdálkodási tervekben értékelik a további meghosszabbítás szükségességét.

— Egy meglévő bányászati tevékenység olyan ezüstöt bocsát ki, amelyre vonatkozóan a 2026. évi felülvizsgálat minőségi előírást határozott meg, 2039-es megfelelési határidővel. Ha az illetékes hatóság megállapítja, hogy a minőségi előírás a műszaki megvalósíthatóság vagy az aránytalan költségek miatt nem teljesíthető e határidőig, az illetékes hatóság a 4. cikk (4) bekezdésével összhangban 2045-ig meghosszabbíthatja a megfelelési határidőt.

— Egy felszíni víztest megörökölt higanyszennyezettséggel érintett, és nincs műszakilag megvalósítható intézkedés a környezetminőségi előírások 2027-ig történő teljesítésére. A koncentrációk csak lassan fognak csökkenni, hogy a szétszóródás és a várhatóan kevésbé szennyezett esővízzel való hígítás eredményeként alacsonyabb szinteket érjenek el (jóval 2027 után), többek között a globális és uniós dekarbonizációs erőfeszítéseknek, valamint a Minamata egyezmény és a higanyra vonatkozó uniós jogszabályok keretében végzett munkának köszönhetően. Nem létezhetnek alternatív intézkedések a víztest megtisztítására, vagy az ilyen intézkedések aránytalanul költségesek lehetnek. Ebben az esetben a tagállamoknak fontolóra kell venniük a 4. cikk (5) bekezdésének alkalmazását, és a higany tekintetében alacsonyabb környezetvédelmi célkitűzést kell meghatározniuk arra törekedve, hogy csak a lehető legjobb állapotot érjék el.

— A kritikus fontosságú nyersanyagokra vonatkozó meglévő bányászati telephely vagy ipari tevékenység évtizedek óta működik, ami bizonyos hatással van a felszíni víztest jó kémiai állapotára. A tevékenységet szabályozó engedély már garantálja, hogy az üzemeltető a lehető legjobb intézkedéseket alkalmazza az érintett víztestbe történő kibocsátások csökkentésére (vagy adott esetben, hogy az üzemeltető végrehajtotta az érintett terület múltbeli tevékenységekből eredő szennyeződésmentesítési kötelezettségét), és az illetékes hatóság arra a következtetésre jutott, hogy nem lehetséges olyan további intézkedéseket bevezetni, amelyek megvalósíthatók és nem aránytalanul költségesek a kibocsátásoknak a meglévő környezetminőségi előírásoknak való megfelelést biztosító szintre történő további csökkentése érdekében. A tagállamoknak fontolóra kell venniük a 4. cikk (5) bekezdésének alkalmazását, és a szóban forgó szennyező anyagok tekintetében alacsonyabb környezetvédelmi célkitűzést kell meghatározniuk arra törekedve, hogy csak a lehető legjobb állapotot érjék el. Az intézkedéseket hatékonyságuk biztosítása érdekében folyamatosan felülvizsgálják, és a későbbi vízgyűjtő-gazdálkodási tervekben értékelik a további meghosszabbítás szükségességét.

([37]) A víz-keretirányelv szerinti közös végrehajtási stratégiával összefüggésben nem kötelező erejű iránymutatást dolgoztak ki (Iránymutatás a környezetvédelmi célkitűzések alóli mentességekről. 20. sz. iránymutatás – Az Európai Unió Kiadóhivatala).

— Egy meglévő bánya kihat egy közeli felszíni víztestre a szennyvizének kibocsátása révén. A víztest a víz-keretirányelv 4. cikkének (5) bekezdése szerinti mentesség hatálya alá tartozik. Az engedély felülvizsgálata folyamatban van a bányászati tevékenység kiterjesztése céljából. Az eredeti engedély megadása óta új szennyvízkezelési technológiákat vezettek be. Annak elkerülése érdekében, hogy a kiterjesztés az érintett víztestek esetleges károsodását okozza, az engedélyt aktualizálni kell, hogy új technológiákon alapuló további enyhítő intézkedéseket tartalmazzon. Ha ennek következtében nem következik be károsodás, nincs szükség a 4. cikk (7) bekezdésének alkalmazására a bányászati helyszín kiterjesztéséhez. Emellett az új technológiák bevonása megfelel a 4. cikk (5) bekezdésében foglalt követelménynek, amely szerint biztosítani kell a lehető legjobb állapot elérését.

Melléklet, A. rész – Az EU számára aggodalomra okot adó, felszín alatti vizet szennyező anyagok

A megfelelés határideje – esetleges határidővel kapcsolatos mentesség a víz-keretirányelv 4. cikkének (4) bekezdése alapján

Bejegyzés száma az felszín alatti vizekről szóló irányelv I. mellékletében	Anyag neve	Megfelelési dátum	Lehetséges határidő-hosszabbítás
1	Nitrátok	2015	2027
2	Növényvédő szerek aktív anyagai, beleértve megfelelő anyagcseretermékeiket, bomlástermékeiket és reakciótermékeiket	2015	2027
3	PFA-anyagok	2039	2045
4	Karbamazepin	2039	2045
5	Szulfametoxazol	2039	2045
6	Primidon	2039	2045
7	Nem releváns peszticidmetabolitok (nrM-ek)	2039	2045
8	Triklór-etilén és tetraklór-etilén (két anyag összege)	2039	2045

Melléklet, B. rész – A felszíni vizekben található elsőbbségi anyagok

A megfelelés határideje – esetleges határidővel kapcsolatos mentesség a víz-keretirányelv 4. cikkének (4) bekezdése alapján

A bejegyzés száma Az EQSD I. melléklete	Anyag neve	Megfelelési dátum	Lehetséges határidő-hosszabbítás
(1)	Alaklór	Áthelyezve az RBSP-jegyzékbe 2015 (ha jelen van a tagállamban)	2027
(2)	Antracén	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS = 2021	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS = 2033
(3)	Atrazin	Áthelyezve az RBSP-jegyzékbe 2015 (ha jelen van a tagállamban)	2027
(4)	Benzol	2015	2027
(5)	Brómozott difeniléter	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2013) = 2021 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2013) = 2033 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(6)	Kadmium és vegyületei (a vízkeménységi osztályoktól függően) (9)	2015	2027
(6a)	Tetraklórmetán (szén-tetraklorid)	Áthelyezve az RBSP-jegyzékbe 2015 (ha jelen van a tagállamban)	2027
(7)	C_{10-13}klóralkánok	2015	2027
(8)	Klórfenvinfosz	Áthelyezve az RBSP-jegyzékbe 2015 (ha jelen van a tagállamban)	2027
(9)	Klórpirifosz (etilklórpirifosz)	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2013) = 2021 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2013) = 2033 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(9a)	Ciklodién peszticidek: Aldrin Dieldrin Endrin Izodrin	2015	2027
(9b)	Összes DDT	2015	2027
	para-para-DDT	2015	2027
(10)	1,2-diklóretán	2015	2027
(11)	Diklór-metán	2015	2027
(12)	Di(2-etilhexil)-ftalát (DEHP)	2015	2027
(13)	Diuron	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(14)	Endoszulfán	2015	2027

A bejegyzés száma Az EQSD I. melléklete	Anyag neve	Megfelelési dátum	Lehetséges határidő-hosszabbítás
(15)	Fluorantén	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2013) = 2021 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2013) = 2033 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(16)	Hexaklór-benzol	2015	2027
(17)	Hexaklór-butadién	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(18)	Hexaklór-ciklohexán	2015	2027
(19)	Izoproturon	2015	2027
(20)	Ólom és vegyületei	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2013) = 2021	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2013) = 2033
(21)	Higany és vegyületei	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(22)	Naftalin	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2013) = 2021	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2013) = 2033
(23)	Nikkel és vegyületei	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2013) = 2021 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2013) = 2033 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(24)	Nonilfenol (4-Nonilfenol)	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(25)	Oktilfenolok (4-[1,1',3,3'-tetrametil-butil]fenol)	2015	2027
(26)	Pentaklór-benzol	2015	2027
(27)	Pentaklór-fenol	2015	2027
(28)	Poliaromás szénhidrogének (PAH)	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2013) = 2021 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2013) = 2033 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
	Benzo(a)pirén	Ugyanott	Ugyanott
	Benzo(b)fluorantén	Ugyanott	Ugyanott
	Benzo(k)fluorantén	Ugyanott	Ugyanott
	Benzo(g,h,i)perilén	Ugyanott	Ugyanott
	Indeno(1,2,3-cd)pirén	Ugyanott	Ugyanott
	Krizén	2039	2045
	Benzo(a)antracén	2039	2045
	Dibenz(a,h)antracén	2039	2045
	Fluorantén	2039	2045

A bejegyzés száma Az EQSD I. melléklete	Anyag neve	Megfelelési dátum	Lehetséges határidő-hosszabbítás
(29)	Simazin	Áthelyezve az RBSP-jegyzékbe 2015 (ha jelen van a tagállamban)	2027
(29a)	Tetraklór-etilén	2015	2027
(29b)	Triklór-etilén	2015	2027
(30)	Tributil-ón vegyületek ([18]) (tributil-ón-kation)	Kezdeti EQS = 2015 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(31)	Triklór-benzolok	Átkerült az RBSPS-jegyzékbe 2015, ha jelen van a tagállamban	2027
(32)	Triklór-metán	2015	2027
(33)	Trifluralin	2015	2027
(34)	Dikofol	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2039 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(35)	Perfluoroktán-szulfonát (PFOS) és származékai	2027	2039
(36)	Kinoxifen	2027	2039
(37)	Dioxinok és dioxin jellegű vegyületek	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2039 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(38)	Aklonifen	2027	2039
(39)	Bifenox	2027	2039
(40)	Cibutrin	2027	2039
(41)	Cipermetrin	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2039 Felülvizsgált QS (2026) = 2039
(42)	Diklórfosz	2027	2027
(43)	Hexabróm-ciklododekán (HBCDD) ([24])	Kezdeti EQS = 2027 Felülvizsgált EQS (2026) = 2033	Kezdeti EQS = 2039 Felülvizsgált EQS (2026) = 2039
(44)	Heptaklór és heptaklór-epoxid	2027	2039
(45)	Terbutrin	2027	2039
(46)	17-alfa-etinil-ösztradiol (EE2)	2039	2045
(47)	17-béta-ösztradiol (E2)	2039	2045
(48)	Acetamiprid	2039	2045
(49)	Azitromicin	2039	2045
(50)	Bifentrin	2039	2045
(51)	Biszfenol-A (BPA)	2039	2045
(52)	Karbamazepin	2039	2045
(53)	Klaritromicin	2039	2045

A bejegyzés száma Az EQSD I. melléklete	Anyag neve	Megfelelési dátum	Lehetséges határidő-hosszabbítás
(54)	Klotianidin	2039	2045
(55)	Deltametrin	2039	2045
(56)	Diklofenák	2039	2045
(57)	Eritromicin	2039	2045
(58)	Eszfenvalerát	2039	2045
(59)	Ösztron (E1)	2039	2045
(60)	Glifozát	2039	2045
(61)	Ibuprofén	2039	2045
(62)	Imidakloprid	2039	2045
(63)	Nikoszulfuron	2039	2045
(64)	Permetrin	2039	2045
(65)	Per- és polifluoralkil-anyagok (PFA-anyagok) – 25 anyag összege	2039	2045
(66)	Ezüst	2039	2045
(67)	Tiakloprid	2039	2045
(68)	Tiametoxam	2039	2045
(69)	Triklozán	2039	2045
(70)	Az e táblázatban felsorolt peszticidek hatóanyagainak összege	2039	2045